

alene et enkelt Tilfælde, men der vil være mange Tilfælde, i hvilke den Skatteydende ikke kan angive sine Indtægter saa kort efter Aareis Slutning. Dette gælder om de Handlende, men det gælder ikke alene om disse, det gælder ogsaa om den Haandværksdrivende, som sidder i en stor Drift, ja selv i Henseende til den Agerbrugende, forekommer det mig, at det foreslaaede Tidspunkt ikke er hensigtsmæssigt, da det til den angivne Tid ofte er langtfra, at han har aftarstet, og derfor vil have vanskeligt ved at sige, hvormeget han da har høstet. Hvis man i dette Tilfælde vil holde sig til det, som han har bragt til Torvs, saa vilde det beroe paa ham selv at overføre den Indtægt, som dog hører til det ene Aar, til det andet, hvilket atter kunde foranledige temmelig store Forviklinger. Jeg skal heller ikke nægte, at jeg troer, at det er aldeles urigtigt, naar man ikke vil sikkre Regjeringen Indskyldelse allerede ved Sagens 1ste Behandling og paa det første Stadium. Ja, dersom Regjeringen forud kunde bestemme en vis Sum, som skulde ydes af ethvert Sogn, saa er det vistnok Tilfældet, at man roligt kunde overlade selve Sagnet Fordeelingen af Summen, men en anden Sag er det, naar der er Tale om en saadan fast Sum. Derfor troer jeg, at det er nødvendigt, at der allerede ved Sagens 1ste Behandling er En tilstede, som paaseer Finansernes Løb. Det Spørgsmaal, som i denne Sag har frembragt den største Meningsforskjellighed, og som har stillet Mange meget skarpt ligeover for hinanden, det er den progressive Beskatning. Jeg troer, at der ligger megen Misforstaaelse til Grund for den Uenighed, som saaledes er opstaaet, og at de Fleste, som have yttret sig om denne Sag, forsaavidt Talen er om Principet, dog i Grunden ere enige. Vi ere jo Allesammen enige om, at Ingen kan tænke paa en saadan tiltagende Beskatning, hvorfors der ikke er nogen Grændse, thi det vilde være en Selvomodsigelse, idet Skatten jo saa kunde komme til at gaae saavidt, at den kom til at overstige Indtægten; altsaa, selv om man opstiller en tiltagende Beskatning, saa er det dog ikke at forstaae saaledes, som om den skulde være absolut tiltagende, men der er altid en

Grændse. Naar man nu, saaledes som Tilfældet er med Englands Skattelov, fastsætter en Stige med to store Trin, hvoraf det ene Trin er med 1² Lst., eller om man gjør en Stige med en heel Deel mindre Trin med en jævn Synkning, det gjør ikke noget Væsentligt til Sagen med Hensyn til Principet. Det gælder om at finde den rette Skattegrændse, og derom kunne Meningerne være forskjellige, Nogle kunne sætte denne Grændse høiere, Andre kunne sætte den lavere, men derfor behøver man ikke at kaste hinanden saadanne vægtige Ord som Socialisme eller Communisme i Hovedet, thi derved rammer den, som udslynger disse Ord i Grunden kun sig selv. Jeg troer saaledes ikke, at der er nogen væsentlig Meningsforskjel; der er kun Tale om at finde Beskatningsgrændsen og om, hvorvidt det kan være hensigtsmæssigt ikke at gjøre 2 Trin paa Stigen, men at lade Skatten falde mere jævnt nedad paa det ene Trin. Jeg maa erindre de Herrer om, at det slet ikke er noget Nyt, hvorom der her er Tale — var det Tilfældet, kunde det maaskee være overilet — thi ikke alene Stænderne, men ogsaa en anden Forsamling, Rigsforsamlingen, sammensat af to Elementer, folkevalgte og kongevalgte Medlemmer, og endelig en tredie Forsamling, Rigsdagen, bestaaende af et Folkething og et Landsting, til hvilket sidste Valgbarhed er betinget af 1200 Rbd.s aarlig Indtægt eller 200 Rbd.s aarlig Skat, altsaa 3 Forsamlinger, have stemt derfor (Nei!) — Rigsforsamlingen var Gt, Stænderne var et Andet og Rigsdagen er et Tredie (Nei! Nei!).

Formanden: Det er en Misforstaaelse.

Monrad: Ja, ialtsald har Rigsforsamlingen, som var sammensat efter aldeles forskjellige Grundsatninger, været entig om at tilraade en Beskatning, for hvilken man netop har brugt en saadan Stige med en heel Mængde smaa Trin, og som man ogsaa finder i den Krigsskattelev, som er bleven forelagt os i indværende Aar, thi, naar man vil betragte samme Lovs § 4, saa vil man der finde opstillet netop det samme System. Man vil sige: Ja, det er en Krigsskat, det er en ganske anden Sag; det er nødvendigt, naar Staten spæver i en saa stor Fare, saa kan